

Skupina misijonarjev (beli očetje) in semenišnikov velikega semenišča sv. Tomaža Akvinskega v Kaligondo.

Času primerno delo.

Govor preč. o. Friderika, D. J., na misijonskem zborovanju v Solno-gradu 19. svečana 1911.

Cenjeni poslušalci!

Ker je prečastiti gospod predgovornik poudarjal, da ni dobro, svoje moči za razna misijonska društva razdeliti in da je boljše pridružiti se velikemu delu za razširjanje vere, smatram za važno nalogo, priporočati Družbo sv. Petra Klaverja, katere delovanje se razteza le na Afriko. Ne bojim se, da bi prišel s prečastitim gospodom predgovornikom v nasprotje. Predstavimo si družino, v kateri je razen mnogo zdravih otrok tudi eden bolan, ki potrebuje posebne oskrbe. Mati je vesela, ako ga more izročiti v skrbno oskrbo kateri starejši sestri. Enako se je razveselila Cerkev, ko se je Družba sv. Petra Klaverja zavzela z ljubeznivo skrbjo ubogih zapuščenih rodov v Afriki, ki so bili primeroma s kulturnimi narodi Azije do zadnjih desetletij gotovo zelo zapuščeni in od časa, ko je Pompal uničil misijone, tudi od misijonarjev

zelo zapuščeni. Šele z gibanjem proti kupčiji s sužnji se je zbudilo zopet, po vplivu velikodušnega kardinala Lavigerie, od Leona XIII. pospeševano zanimanje za misijonsko delovanje v Afriki. Tedaj je zasejala tudi tukaj v Solnogradu goreča grofica Marija Terezija Ledóchowska gorčično zrno, iz katerega je pognalo mogočno drevo v božjem vrtu. Že leta 1897. je odobril prvič ta duhovni zavod preč. gospod kardinal Haller, knez in nadškof v Solnogradu, in leta 1902. pa papež Leon XIII. Tudi naš sedanjí sveti oče Pij X. je že kot patriarh v Benetkah bil družbi zelo naklonjen; izrazil je tudi željo, naj bi raztegnila svoje delovanje po vseh evropskih deželah.

Ta velezaslužna družba je posebna pomoč za afriške misijone, kajti ni le društvo, ampak je duhovni zavod, katerega namen je, poleg lastnega posvečevanja, delovanje za Afriko. Oni člani, ki so bolj izobraženi, delujejo literarično, posebno za „Odmev“ in dopisujejo z afriškimi misijonarji. Pomagajo jim pri njihovem delovanju pomočnice, ki oskrbujejo tudi hišna dela. Tej duhovni družbi so pridruženi zunanji člani, ki se soudeležujejo tega delovanja, v kolikor jim je možno po njihovih okoliščinah. Posebno veliko koristijo v 12 podružnicah in 49 oddajalnicah. Podporni udje podpirajo letno z zneskom 2 K, soudeleženci pa 50 v.; zadnji so organizirani v „Misijonski zvezi“. Tudi otroci so enako družbi „Vsedetinstva“ združeni v „Otroški zvezi“, v kateri jim zbuja v njihov lastni blagor zanimanje za misijonsko delo „Majhna afriška biblioteka“. — Korist teh pomožnih naprav potrjujejo cerkvena potrdila in pohvale, kar je razvidno še tudi iz njihovih blagodejnih uspehov, ki se ne dajo tolmačiti kot sad samega človeškega truda.

Lahko bi kdo vprašal, zakaj ni grofica Ledóchowska ustanovila le misijonsko društvo, ampak duhovno društvo. Brez dvoma je to storila vsled temeljitega premišljevanja nenavadnih okoliščin v Afriki, ki zahtevajo popolno požrtvovalnost in bolj kakor kje drugod zanesljivo zastavo obstoja in skrbnega izvrševanja opravkov. Vpoštevanje teh izrednih okoliščin jasno kaže, da zahteva temeljito pomožno delo za Afriko veliko več samozatajevanja kakor pa kakšno misijonsko društvo za kulturne azijske narode, ki so Evropejcem veliko bližji in se tudi bolj zanimajo zase kakor pa zamorci. Dočim prinašajo časopisi skoraj dnevno poročila iz vzhodne Azije in se nahajajo v misijonskih listih zanimiva poročila in slike, ostane Afrika skoro pozabljena in „Odmev“ mora veliko večje težave premagati, da ohrani zanimanje za Afriko na površju, kakor katerikoli drugi misijonski list. Ako pa

„Odmev“, ne glede na to, izhaja v osmero jezikih in se tiska v 40.000 izvodih, je to gotovo častno izpričevalo za upravnništvo in za čitatelje, katerim je več za zveličanje ubogih zapuščenih zamorcev kakor pa zanimivo čitanje. Pri prijateljih afriških misijonov mora biti vedno v ospredju hrepenje po razširjanju božjega kraljestva; da se to krepi, potrebuje le poročil o napredovanju misijonskega dela, ki je razvidno iz pisem misijonarjev.

Družba sv. Petra Klaverja se ne zadovolji samo z nabiranjem miloščine v denarju in drugih rečeh, ampak ona hoče pred vsem utrditi zanimanje za misijone in tako zbuditi misijonski poklic. Zatorej prireja zborovanja, da tudi poučne gledališke predstave, trge itd. Pri vsem tem pa je njeno delovanje vedno katoliško, brez razločka za vse misijone in kolonije, kar je pri tolikem številu za dalje časa pogostokrat prav težavno. Da se sedanja enostranska narodna struja časa vedno bolj vriva na versko polje in tudi v misijonsko delovanje katoliške Cerkve, je gotovo zelo škodljivo misijonskemu delovanju in nasprotuje tudi katoliškemu in apostolskemu mišljenju. Duhovne osebe se lažje varujejo pred tem strankarstvom kakor oni, ki jih k temu sili njihova okolica in še druge razne okoliščine.

Ako se pomoč deli pravično z ozirom na razmere, je to gotovo hvalevredno; dokazuje namreč, da se ne ozira samo na številke, ampak da se premislijo in pretehtajo vse razmere in okoliščine, kakor se dela v družbi, katera vsled poročil misijonarjev lahko sodi o razmerah in potrebi pravično.

V Afriki vlada glede misijonskih pokrajin tako v duhovnem kakor tudi v gmočnem oziru velika razlika. Eden deluje na obrežju, drugi daleč v sredini z velikimi potnimi in prevoznimi stroški. Razmeroma zdravih krajev je malo, ali ob velikih rekah je nevarnost pred mrzlico še večja. Nekatere pokrajine so že po naravi dosti vlažne; druge so zopet zelo suhe, tako da nastane vsled tega mnogokrat silna lakota. V krajih, kjer je vzgoja dečkov in deklic zelo potrebna, so temu v primeri tudi izdatki ogromni. Nekatere misijonske družbe podpirajo lastne trajne nabiralnice, druge so zopet navezane le na misijonsko družbo.

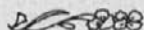
Še večja razlika vlada v duhovnem in verskem oziru. Splošno se mora reči, da je one zamorce, ki so živeli že dalje časa v dotiki z belokožci, težje izpreobrniti kakor druge. Treba je pogosto večletnega truda, da si pridobi misijonar samo zaupanje prebivalstva. Ako jih pa še belokožci naščuvajo, katerim je misijonar mnogokrat trn v očesu, potem je

misijonsko delo še težavnejše. Predobro jim je mnogokrat tudi znana verska brezbržnost belokožcev in njihovi slabi zgledi. Kako se naj potem zamorci zanimajo za krščanstvo? Umevno je torej, da dosežejo misijonarji v dobrih razmerah, n. pr. v Uganda, čudovite uspehe, dočim je po drugih krajih pri ravno in še večjem naporu žetev le pičila.

Obče znano je, da je misijonsko delo v Afriki najtežavnejše. Ako bi se tudi nekateri ne zanimali za uboge zapuščene zamorce, zato zaslužijo vendar misijonarji in misijonske sestre naše sočutje, in torej ne sme nikdo zameriti družbi, da hoče biti ona takšnim misijonom prava mati, kakor jo je tudi pred leti neki misijonski predstojnik imenoval »m a t i z a m o r c e v«. Čudovita je tudi gorečnost ustanoviteljice in glavne voditeljice, s katero izkuša svoje pomožno delo razširiti v vse dežele. Koliko je že potovala, koliko predavala, vkljub svojemu slabemu zdravju. Pridno se dela tudi v osrednjih hišah in podružnicah, iz čiste ljubezni do Boga, ne zavoljo pozemeljskega plačila in naj si bode le hvaležni pogled zamorskega otroka. Obilno plačilo je že gotovost, da prinaša to delo v Afriki lepe sadove, kajti mnogo misijonarjev jim ne dolguje samo svojega delovanja, ampak tudi svoj obstoj.

Kljub obilnim uspehom, ki jih žanje družba, obžalujejo mnogi, da obrača družba svoje delovanje le na Afriko, drugi se zopet bojijo, da bi lahko vsled prevelike pozornosti za Afriko drugi misijoni bili oškodovani, ker se vsi darovi porabijo le za Afriko. Ali že majhen račun pove, da družba ne razpolaga niti s vsotami, ki bi zadostovale za Afriko, čimur je posebno krivo brezsmotreno delovanje in pomanjkanje prave organizacije. Od 200.000 K, katera vsota je bila družbi na razpolago, odpade na več kot 100 milijonov poganskih zamorcev na osebo letno $\frac{2}{5}$ v. (!) in na misijonsko osebo od 4000 misijonarjev in misijonskih sester 50 K. Od dobrotnikov, ki jih je več kot 50 milijonov, bi vsak katoličan lahko dal letno $\frac{2}{5}$ v. Tako ostane še veliko za druge misijonske pokrajine in za domača dela usmiljenja do bližnjega.

Zatorej naj bi bila vsakega srčna želja, da bi za Afriko toliko zaslužna Družba sv. Petra Klaverja rasla sama, a tudi v svojem delovanju. To bode pospeševalo tudi versko življenje v Evropi, kajti misijonska gorečnost bode utrdila tudi krščansko gorečnost in tako bodo imela dobiček le naša krščanska podjetja.

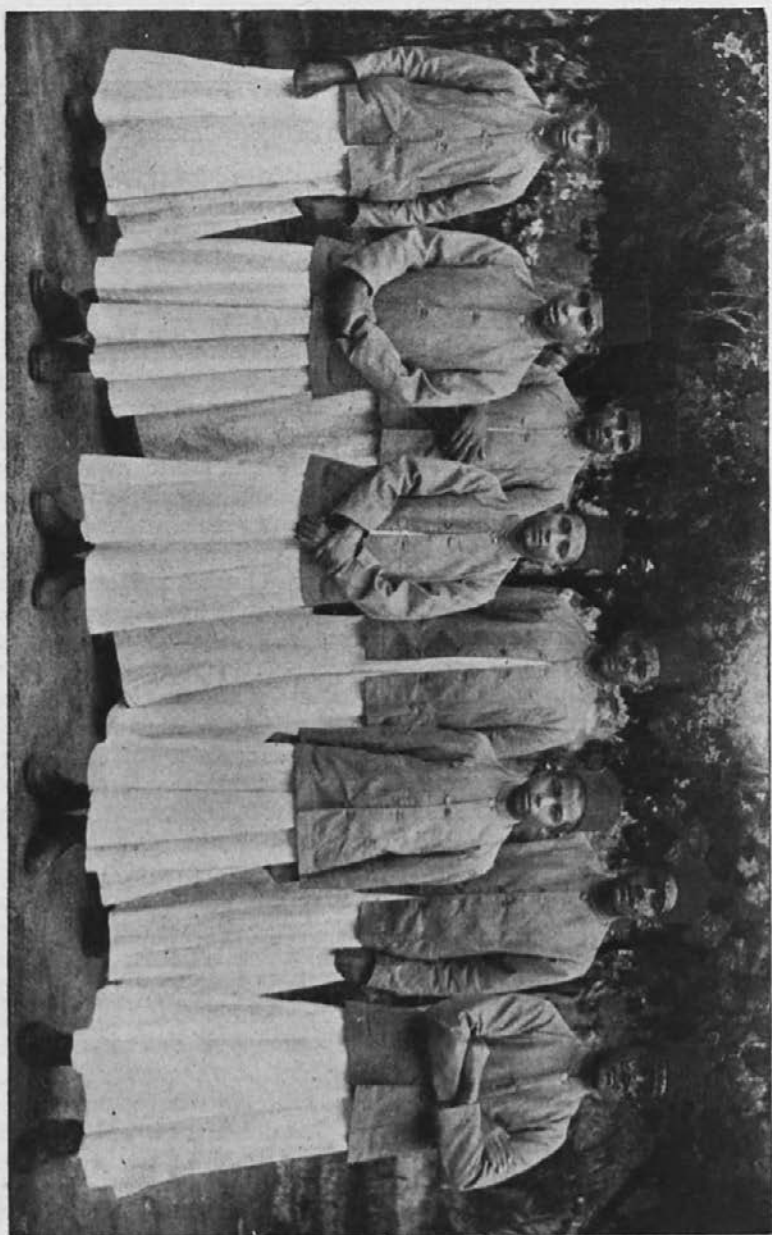
Misijonski dopisi.

Poročilo iz egiptovskega Sudana.

Škof Geyer pošilja naši glavni voditeljici sledeče tolažilno poročilo o svojem misijonu ob koncu leta 1910.:

„Naš misijon,“ piše, „ni sicer Uganda, ali napreduje vsekakor, primeroma okoliščinam. O tem nekoliko. Ko sem prišel pred sedmimi leti semkaj, našel sem le enega dečka, ki je znal očenaš. Sedaj jih že gre ob nedeljah in praznikih 15—20 k sv. obhajilu. Zadnjo nedeljo sem po dekretu sv. očeta o starosti prvoobhajancev napravil skupno sv. obhajilo za otroke. Po temeljiti pripravi je bilo 19 prvoobhajancev in 26 drugih dečkov in deklic, katerim sem lahko podal telo Gospodovo. To je zasluga šol, brez katerih bi ne bilo mogoče, otroke zbrati k pouku. Deška šola ima 82, dekliška pa 106 gojencev. Na praznik sv. Klaverja so se pripravljali z misijonom, tako da so na praznik vsi, razen dveh, prejeli sv. zakramente. Sedaj je misijon za orientance v Omdurmanu, potem pridejo na vrsto tukajšnji orientanci, za temi pa Angleži in Italijani. Zaradi različnosti jezikov je treba več misijonov, ki so od časa do časa prav primerno sredstvo za povzdigo versko-nravnega življenja in za sprejemanje sv. zakramentov. Na Mohamedance izkušamo vplivati s šolo in z deli usmiljenja. Ubožne lekarne delijo zdravila tisočim in tisočim. Za angleške vojake se je ustanovil v misijonu nalašč vojaški odsek. Kakor tukaj, tako se dela, sicer v manjši meri, v Omdurmanu, Halfayi, Port Sudanu, Annanu. Razen teh stalnih postaj je še 24 mest z nestalnim dušeskrbljem.

Pravo delo izpreobračanja se vrši na jugu med zamorci. Tamkaj so pač najlepši uspehi. Minil sicer še ni čas za setev, ali zasejano seme že poganja in bujno cvete. V Culu in Attigu pri Šiluk-zamorcih sem meseca kimovca našel samo 10 novoizpreobrnjenec, ali rednih katehumenov je čez 200, razen tega je še veliko število onih, ki ne zahajajo redno k pouku. Za krst je že dobro pripravljenih nad 100, ali mi še odlašamo, da se tako njihovo hrepenenje pomnoži. Občudovanja vredne slučaje bi lahko pripovedoval, kako se morajo zatajevati, da premagajo vse človeške pomisleke in da prestopijo h katoličanstvu. Z božjo milostjo bodo tukaj nastale v kratkem cvetoče krščanske občine. Močni in oholi rod Šilukov šteje najmanj 200.000 duš. Krasni naraščaj za našo cerkev. Ali tudi na manjših postajah, kakor v Wauu, Kayangu in Clevelandu (Mbili) v Bahr-el-Ghazalu že zorijo sadovi.

Osem katehistov-gojencev v Assuanu.

Letos se je tudi ustanovilo šest mest za katehiste. V posebnih kočah se zbirajo vaščani k molitvi in pouku. Tedensko pride misijonar nadzorovat. Število katehumenov je že čez 500. Tudi mnogo poglavarjev je prosilo pouka za svoje ljudi. Njihovi želji se bode ustreglo, kakor hitro bode dovolj katehistov — domačinov, ki se že pripravljajo na prej omenjenih postajah, sicer ne s paro ali s silo, ampak z vztrajnim, preračunjenim delom. Z božjo pomočjo se bode katoliška Cerkev tudi med pogani utrdila. Vse obeta najlepše. Saj deluje v vikariatu 33 duhovnikov, 26 bratov, 46 sester in 7 katehistov domačinov."

Okraj Bangola v belgijskem Kongo.

O. van Houtte iz družbe očetov Scheut, ki hoče zapustiti Novi Antwerpen in ozemlje Bangola, kjer je deloval šest let, in se podati na novi misijon ob Leopoldskem jezeru, nam pokaže nekoliko okraj Bangola, da vidimo bogato žetev, katero je dala božja darežljivost misijonarjem.

V okraju Bangola, piše o. van Houtte, imajo očetje Scheut štiri glavne misijone, od katerih je eden v Novem Antwerpenu z eno šolo, v katero pošilja država zapuščene otroke in sirote, njih vzgojo in pouk popolnoma prepuščajoča misijonarjem.

Moja glavna naloga v teku teh šestih let je bila vzgoja mladine v Bangola, delo ki zahteva vse spretnosti. Ti otroci so namreč pozneje odločeni, da vplivajo na svoje tovariše.

Otroci, ki hočejo biti tukaj sprejeti, morajo biti 8 do 11 let stari; s petnajstim letom končajo šolo in sedaj jih pošljejo v Boma v računsko naredniško šolo, kjer ostanejo dve leti. Nato morajo napraviti izkušnjo za računskega narednika. Odslej opravljajo svojo službo v eni ali drugi stotnji v Kongo. One, ki še niso dovolj zmožni, pošljejo ob izstopu v poučevalni tabor.

Razen krščanskega nauka se uče otroci tudi drugih začetnih nauk. Pri vseh otrocih sem opazil veliko ukaželnost in pridnost, ki prekaša gotovo evropske učence. Med odmorom celo se vadijo v čitanju in prestavljanju, drugi zopet razlagano ponavljajo. Tudi nadarjeni so. Po treh ali štirih letih čitajo francosko brez pogrška in rešujejo precej težke računske naloge kakor n. pr. tristavke.

V moralnem oziru zahteva vzgoja, ker že poznajo strasti od začetka, največje pozornosti. Ali z božjo pomočjo jih je mogoče vzgojiti za prepričane kristjane, ki so si svesti svoje vzvišene bodoče naloge med svojimi tovariši.

Razen šole oskrboval sem tudi še bolnišnico in poučeval delavce in vojake, ki so se pripravljali na krst. Kljub oddaljenosti 20 minut se zbirajo po končanem delu moški in ženske h krščanskemu nauku. Celi dve leti se jih mora temeljito pripravljati na krst. Vsi katehumeni pa so zelo točni. V letu 1909. je bila povodenj. Vsa pota so bila čez mesec dni preplavljena. Kljub temu pa so prihajali k pouku, včasih so bredli vodo do pasu.

Obiski v bolnišnici so me vedno zelo potolažili. O kako prijetno je za misijonarja, ako mu je mogoče krstiti tega ali onega neozdravljivega bolnika! O koliko teh nesrečnežev bi morda umrlo v grmovju brez krsta, ako bi jim Bog, ki blagoslavlja kogar tepe, ne bil poslal te nadloge. Sedaj pa prejmejo ob svojem slovesu od tega sveta zakrament sv. krsta. To nas napolnjuje z veseljem.

Misijon Novi Antwerpen ima še kakih deset katehumskih mest in kapelic. Od vseh strani prihajajo prošnje za katehiste. Vedno je isti očitek: „Oče, zakaj nas zapuščaš? Zakaj nas pustite umirati v poganstvu, dočim ste v to ali ono vas poslali otroka, ki poučuje božje nauke? Moj oče, ako bi nas ljubil, bi nam gotovo poslal kakšnega učitelja, in mi bi si postavili tudi svojo božjo hišo.“ Kolikokrat jih mora potolažiti s poznejšim časom, bodisi da nam manjka mož, ker mora misijon v Novem Antwerpenu preskrbljati katehiste tudi misijonom dobrega upanja in misijonu Ivana na Gori, bodisi da nam manjka denar za zidanje novih šolskih kapelic.

Pred nekaj tedni so poslali iz Novega Antwerpena mladih delavcev v Nogiri, štiri dni hoda daleč, kjer jih rabijo pri nekem poljedelskem podjetju. Dva dni pred odhodom, so nas nepretrgano prosili, da naj jih ne zapustimo. „Mi gremo v Ngiri, tamkaj ni nobenega očeta, nobenega katehista; mi pa nočemo v poganstvu umreti, mi nočemo priti v pekel.“ Tolažili smo jih, da pride kmalu za njimi en oče, in da bomo tudi v kratkem ustanovili katehumenat. En pater je že odšel tja. Ta kraj je zelo obljuden. Ustanovitev misijonske postaje je torej zelo na mestu. Med tem bi bilo tamkaj tudi potrebno stanovanje, kjer bi misijonar lahko ostal nekaj tednov in svoje delovanje raztegnil na okoli v bližini ležeče vasi.

Razen v Novem Antwerpenu imamo še v okraju Bangola tri druge glavne misijone, kjer so stalno nameščeni trije ali štirje misijonarji, in sicer: Umangi, Sv. Peter, Dobro upanje v Mongola in Sv. Janez na Gori pri Niombe; O. Fonce vam je, jaz vsaj menim, podal pregled svojega vinograda Gospodovega; tamkaj kakor drugje prihajajo vedne prošnje za katehiste, vedno je večja potreba katehumenatov. Kaj naj povem o misijonih Umangi, Sv. Peter? O

priliki obiska svojih sobratov sem lahko opazoval sadove delovanja misijonarjev. Ta misijon, ki se je ustanovil pred sedmimi leti skoro izključno za vojake tukajšnje posadke, je sedaj središče 80 kapelic ali katehumenatov. Štirji misijonarji, ki imajo sedaj tamkaj svoje bivališče se morajo zares napenjati, da morejo obiskovati še druge postaje.

Za časa svojega bivanja v Umangi, sem videl ljudi iz različnih, da več dni hoda oddaljenih vasi priti. Bili so poslanci, ki so prišli o. superijora prosit za katehista. Kljub vsemu prizadevanju ne morejo očetje vsem ustreči. V šoli v Umangi, pri Sv. Petru je mnogo takšnih, ki se z vso vnemo pripravljajo in učijo, da bi mogli kmalu oznanjevati sv. evangelij.

Koliko da se je rabilo za ustanovitev teh 80 katehumenatov in kapelic, si niti ne moremo predstavljati. Pouk in oskrba katehistov, nekoliko dostojnih poslopij, v katerih se lahko misijonar na svojem potovanju odpočije, kaj da bi še govoril o stroških za hrano in obleko katehistov, ki so tamkaj šest mesecev pred krstom.

Nahajajo pa se tukaj glavne postaje kakor Boela in druge, ki so zelo važne, kjer bi moral misijonar ostati več tednov, ako bi hotel oznanovati evangelij. Do sedaj še ni tukaj tudi nobenega stanovanja za misijonarja, katero bi ga varovalo vremenskih prikazni. Vse to bi seveda stalo denarja, katerega pa ni varno potrošiti za to, ker so druge stvari morda še bolj potrebne.

Meseca listopada sem obiskal misijon sv. Janeza na Gori, na drugi strani reke. Oddaljen je tri dni hoda z ladjo od Novega Antwerpena. Ta šele pred kratkim ustanovljena postaja leži v sredini dobro obljudenih vasi. Prebivalci še imenujejo Niombe in so močen, bojevit rod. Krvavi boji in umori, zastrupljenja in še druge barbarske navade so še pred nedavnim časom prav bujno cvetele. Sedaj se pa že lepo kažejo sadovi delovanja misijonarjev. Še včeraj divji prepirljivci dohajajo v velikem številu, da jih vpišejo h krščanskemu nauku. Enako prihajajo tudi poglavarji sosednjih vasi in prosijo za katehiste. Čeravno so te prošnje za misijonarja zelo mučne, ker jih radi pomanjkanja ljudi in denarja ne more izpolniti, vendar ga napolnjujejo z veseljem, ker pričajo o boljši bodočnosti.

Kakor vidite, gospa grofica, je žetev v tem okraju zelo bogata. Kako žalostno bi bilo, ako bi morali vsled pomanjkanja delavcev in sredstev opustiti nekaj žetve! Delavcev nam bode poslal mogočni gospodar polja; kar pa se sredstev tiče, jih moramo izprositi od dobrodušnih src v Evropi. Zatorej se vam misijonarji v Bangola vdano priporočajo.

Semeniščan Peter Ndgeya

**v semenišču belih očetov v Rubiji (Juž.-Nyanza) glavni voditeljci
Družbe sv. Petra Klaverja.**

Sledeče pismo bode posebno velikodušnim ustanoviteljem prostih prostorov za zamorske semeniščane v veliko tolažbo; zaupali bodo tem bolj v svoje delo za vzgojo domačega duhovništva. Natisnemo ga dobesedno:

Visokorojena grofica, bogaboječa gospa! Milostljiva in čislana gospa! Vašemu Visokorodju pošiljam to pismo, ako Vam je dopadljivo, da Vam v njem nekoliko opišem naše slovesno preoblečenje; naj ga Vaše Visokorodje z materinsko in krščansko ljubeznijo sprejme in naj mi odpusti, ker je v njem toliko pogreškov glede moje pisave in mojega jezika.

Po končanem enoletnem učenju modroslovja, nam je dovoljeno, posvetiti se bogoslovskemu učenju; preden pa začnemo, se mora stari človek, kakor se mi smemo izraziti, pred preč. gospodom škofom Sweens, našimi profesorji in vsemi semeniščani sleči in novo obleči. 16. vinotoka 1910 se je podal preč. škof, bilo je ob 6 1/2 uri zjutraj po končanem premišljevanju, v semeniško cerkev, kjer se je pričelo slovesno preoblečenje. Tukaj smo čakali, ki bi naj bili preoblečeni. Ko je došel on in tudi drugi semeniščani, ki morajo po pravilih semenišča v Rubiji tudi kje drugje opraviti svoje premišljevanje, oblekel se je gospod škof in mi smo zapeli primerno pesem na čast Materi božji prav pobožno.

Nato smo stopili pred oltar s svojimi oblačili na rokah, kjer smo pokleknil v krogu; nato nam je mašnik pridigal o tem slovesnem preoblečenju; pokazal nam je: prvič, kako more sveta Cerkev častiti vse, ki si ji hočejo pridružiti; drugič, o pomenu tega preoblečenja in tretjič, nas je opominjal, da molimo drug za drugega. Pridiga je trajala samo 1/4 ure. Sedaj je škof blagoslovil oblačila jih poškrpil z blagoslovljeno vodo; po blagoslovu smo zapeli zahvalno pesem, med petjem pa smo si oblekli zunaj kapelice blagoslovljena duhovska oblačila; nato smo bili z velikim veseljem pri sveti maši. Celi dan smo posvetili notranjemu veselju, posebno našemu škofu in patrom.

Po sv. opraviilu smo se dali skupno s preč. gospodom škofom in z dvema profesorjema slikati. Po popoldanski službi božji smo se šli na prosto malo odpočit; ko smo se zopet vrnili domov, nam je igrala godba semeniščanov najlepše pesmi. To pa zato, da so nas počastili radi tolike časti. Vse to se je vršilo na praznik brezmadežne božje Porodnice.

Malo dni pozneje, 25 vinotoka, smo začeli z bogoslovskim učenjem; katero upamo z božjo pomočjo srečno skončati. Bog naj nam dodeli zato primernih in stanovitnih sadov. Preoblečenih

nas je bilo skupaj deset, namreč Angelus in Damijan, otroška prebivalca iz Kome, Baltazar in Simforijan iz Kishaka, Celestin iz Ukerewé, Donat, Jožef in Peter iz Ishave, Oskar in Vilibald iz Marienberg. Ko so nas naši tukajšnji prebivalci videli v tej obleki, je vsak drugače sodil; nekateri so mislili: takšna obleka je plačilo za vsa šolska leta, drugi zopet, da bomo kmalu bokuru (duhovniki.)

Sedaj, milostjiva gospa, prosite za nas pri ljubem Bogu, da ostanemo vedno zvesti sklepom, ki smo jih sklenili na dan preoblečenja, da postanemo tako pozneje dobri in spretni sotrudniki onih, ki delujejo za zveličanje naših črnih bratov; saj Vam je znano, kako malo je tukaj v tej ubogi deželi rešiteljev duš, Vam je tudi znano ogromno število naših bratov, ki se dan na dan pogubljajo.

V imenu vseh svojih součencev srčno se Vam zahvaljujoč, spoštovana dobrotnica, za vse obilne dobrote, ki ste jih izkazali našemu semišču,

ostanem Vam popolnoma vdani otrok

Peter Ndgeya iz Ishave.

Skupni seznamek

vseh leta 1910. misijonom poslanih predmetov.

Cerkveno orodje: 1 zvonček z nastavkom, 2 popolna prenosna oltarja, 4 monštrance, 6 kelihov in paten, 3 ciboriji, 4 pari mašnih vrčkov z opravo, 1 kadilnica z ladjico, 10 večnih luči, 15 mašnih zvončkov, 1 mašni zvonček s 4 kragulčki, 1 posoda za sv. olje, 1 pušica za izprevidenje, 2 pušici za hostije, 1 kristalna posoda, 1 kelih, 1 lestenec s prizmami, 6 velikih kovinskih svečnikov, 6 ročnih svečnikov, 32 svečnikov, 3 oltarni križi, 1 monštranca za relikvije, 5 mašnih knjig, 1 skupina kanon-tablic, 2 oltarni lampici. Skupna vrednost 3000 K.

Oblačila: 1 nebo, 7 zastav, 3 večerni plašči, 74 popolnih mašnih oblek, 2 dalmatiki, 6 ogrinjal za blagoslov, 4 štoli, 6 plaščkov za ciborije, 6 rdečih suknjic za ministrante, 6 burz, 2 žakeljčka za izprevidenje, 6 oltarnih blazin, 20 antipendijev, 2 oltarni pregrinjal, 8 vrvi za zvonove, 5 biretov, 2 zastora za v kapelico, 2 okraska, razna manjša oblačila. Skupna vrednost 5000 K.

Cerkveno perilo: 42 alb, 80 mašnih srajc, 44 srajc za ministrante, 88 humeralij, 60 pasov, 2 manjši ogrinjal za blagoslov, 248 pal, 217 korporalijev, 277 purifikatorijev, 220 lavabo-prtičev, 15 brisač, 90 oltarnih prtičev, 28 spodnjih oltarnih prtov, 8 obhajilnih prtov, 108 ovratnikov za štole, 22 robcev za zakristije, 7 oltarnih pregrinjal, 26 antipendijev, 1 oltarni rob, 22 kredenčnih mizic in pogrinjal, 6 oltarnih čipk, 16 različnih robcev, različnih čipk, 4 lanene prtiče za predelanje. Skupna vrednost 4300 K.

Nabožne stvari: 11 križevih potov, okoli 475 večjih in manjših križev, 1 kip Srca Jezusovega iz terakote, 1 sv. Anton, 78 večjih in manjših kipov, 2 pražka Jezuščka, 1 majhne božične jaslice, okoli 18.675 rožnih vencev, 1300 škapulirjev, 4200 svetinjc, 129 križev za smrtno uro, 36 Agnus Dei, 13 posodic za blagoslovljeno vodo, 4 lampice, tablice, križi, žakeljčki za ostanke, vaze, umetne cvetlice, sveče, različne manjše nabožne stvari, 1 sv. pismo s podobami, 176 večjih in mnogo manjših svetih podob. Skupna vrednost 2000 K.

Različne knjige in brošurice v vrednosti 300 K.

Razna obleka: 350 oblačilc za zamorčke, 24 krstnih oblačilc, 35 oblek za dečke, 71 oblek in sukenj, 1 frak, 1 škofovski talar, 3 mašni ovratniki, 3 talarji, 1 duhovniška suknja, 4 vsednje suknje, 2 obleki za gospode, 25 šalov, 26 ovratnikov, mnogo robcev, 2 para čevljev, 50 bluz, 27 sukenj, 148 predpasnikov, 142 srajc, 171 kosov posteljnega in telesnega perila, 83 odev, 100 parov nogavic, 95 parov dolgih nogavic, 263 žepnih robcev, 62 obrisalk, 39 namiznih prtov, 116 servijet, 8 parov obrambnih rokavov, 1 klobuk, 4 čepice, 10 preprog, 1 par gamaš, platno, čipke, sukno in ostanke, namizni prti, zastori, vezenine, čopi, traki, tančice. Skupna vrednost 2650 K.

Pisalo in rokodelsko orodje. Skupna vrednost 125 K.

Različno: Znanstvena in muzikalična orodja, zdravila in obveze, očala, ročno orodje, žepni nož, biseri, kinč, igrače itd. Skupna vrednost 575 K.

Skupna vrednost vsega: 17.950 kron.

Knjige iz naše misijonske postaje v „Maria Sorg“: 1621 vezanih katekizmov v Kiswaheli-jeziku, 100 velikih katekizmov v Hivarama-jeziku.

Kratka misijonska poročila.

O. Sinner piše iz svoje nove misijonske postaje Bo v Sierra Leone: „Odkar teče železnica od Freetowna do liberijske meje, je postala postaja Bo naravno središče trgovine, omike in krščanstva v celi notranjščini Sierra Leone. Vlak zapusti jutraj ob 7. uri Freetown in dospe ob 6. uri zvečer v Bo. Ker tukaj vlaki ponoči ne vozijo, morajo vsi vlaki čez noč ostati v Bo in vsi popotniki hote ali ne hote tukaj prenočiti. Posledica tega je hitro množenje prebivalstva; sklenilo se je torej, ustanoviti tukaj misijonsko postajo. Stavnbi prostor je daroval pred pol leta umrli poglavar Nzobba. To ozemlje meji na eni strani na mesto, na drugi pa na

sveti Poro-gozd v Bo. Mende-zamorcji, ki tvorijo glavni del prebivalstva, so semitskega rodu in imajo sistematično versko poslopje, ki spominja na njihovo judovsko praverbo. Deklice poučujejo v svetem gozdu Budu, dečke pa v Poro, v vseh skrivnostih, o katerih je še malo znanega in o čemer bodem poročal pozneje, ako bode mogoče kaj zanesljivega zvedeti. Danes pridenem še samo to, da se misijonsko poslopje že zida, da bode čez tri mesece že gotovo. Ne smete misliti, da bode kakor evropski samostan, ampak bode bolj podobno ubogi nazareški hišici v Loreti, v kateri je sv. družina preživela vendar 30 let. Ako bi se v

Evropi zadovoljili s preprostimi cerkvami in napravami in bi ogromne vsote, ki se porabijo samo, da se zadovolji takozvani umetniški čut in samozavest, porabile za razširjanje kraljestva božjega med pagani, bi bile misijonske postaje lahko med vsemi pagani in misijonsko delo bi bilo prej gotovo. Samo eden kamen, ki se porabi za stavbo Kristusovo, ima pred Bogom več veljave, kakor vsa umetniška dela vseh časov. Ko bode zgotovljeno misijonsko poslopje, bomo začeli s kapelico, za katere opravo že imam precej cerkvenih reči, ki sem jih prejel darovane; kajti po resnici povedano, meni manjka vsa cerkvena oprava, zatorej lahko rabim vse."

Iz apostolske prefektura Togo poroča apostolski prefekt P. Schönig, da je prefektura v letu 1910. precej narasla. Ta naraščaj izvira še iz starega polja, na katerem je krščanstvo pokazalo svojo oživljajočo moč. V mnogih vaseh so katoličani v večini, tako da se morajo služabniki fetišizma umikati. Mnogo teh tudi obupa nad močjo svojih bogov, in zato zapustijo svoj tabor in prihitijo pod zastavo Jezusa Kristusa. Povsod vlada v deželi ugodno razpoloženje za krščanstvo. Celotno najbolj oddaljene vasi prosijo učiteljev; žalibog, da tudi letos ni bilo mogoče ustreči, in tudi nekaterim le na ta način, da smo vzeli učitelje onim, ki so obetali manj sadu in jih poslali drugam. S tem smo dosegli, da so se v krajih, od nas zapuščenih, takoj vgnezdili protestanti. Tudi drugih naselbin, katerih prošnje vsled pomanjkanja denarja nismo mogli uslišati, so se polastili protestanti. Ti imajo sicer le malo evropskega misijonskega osobja, a tem več denarja in tem več barvanega osobja. Samo bremski misijon — razen tega deluje še tudi tukaj eden angleški — je imel preteklo leto približno 104.000 K več na razpolago kakor katoliški misijon. Ako bi mi imeli ista sredstva, koliko lepše bi se razvijali naši misijoni. Saj pa domačini tudi veliko bolj spoštujejo katoliški misijon kakor protestantskega. Navadno gre-

do najprvo prosit učiteljev h katoliškimi misijonarjem, in le potem, ako ti ne uslišijo njihovih prošnje, obrnejo se v skrajnem slučaju do protestantov.

Škof Lechaptis piše iz Karama z dne 10. listopada 1910: Na dolgem potovanju od ene postaje do druge, več kot 1000 km daleč, me je navdajala vesela tolažba pri pogledu, kako lepo napreduje povsod prava vera. V deželi, kjer smo imeli pred 30 leti samo eno postajo z nekoliko sto katoličani in katehumeni, sem našel sedaj 11 misijonskih postaj, 6 naselbin redovnih sester, med katerimi sta tudi dve sestri domačinki, več kot 6000 kristjanov in 7000 do 8000 katehumenov. Mnogoštevilne postaje katehistov v bližini postaj družijo te med seboj; skoro na vsakem prenočišču sem našel takšne postaje. Uvideli bode te moje veselje, visokospoštovana gospa glavna voditeljica, pri pogledu na cele trume krščanskih otrok in katehumenov, ki so mi prihajali iz vseh vasi nasproti, kjer je bil misijonar pred desetimi leti komaj znan, ki so moj šotor takorekoč oblegali. Ako pa omenjam le otroke, to nikakor ne pomenja, da bi bili odrasli sovražni ali le brezbrizni. Ne, tudi odrasli so splošno veri naklonjeni in se radi učijo veronauka. Večina jih bi ne umrla rada brez milosti svetega krsta; toda mnoge izmed njih, kakor povsod v ubogi Afriki, zadržuje nepremagljivi zadržek: privajeno mnogoženstvo. Otroci so torej posebno naše upanje za bodočnost, in da Vam pokažem, kako upravičeno je naše upanje, bo zadostovalo, da povem, da naše majhne šole obiskuje 336 dečkov in 341 deklic. Lepo število 7577 učenec in učenk bi se še lahko pomnožilo, ako bi imeli sredstva, s katerimi žalibog ne moremo razpolagati.

Od škofa Roelens. Iz pisma, katero nam je poslal prečast. apost. vikar iz Zgornjega Konga iz Anvers, kjer biva radi svojega slabega zdravja, priobčimo sledeče: „Ustanovili smo že dva misijona v okolici

Kyn-jezera, kjer je bilo prej naše delovanje nemogoče radi večkratnih vstaj. Sedaj nameravamo ustanoviti tretjega. Prebivalstvo je zelo gosto in dobromisleče. Moj pomočnik, ki je preteklo poletje iskal primerne prostora za ta tretji misijon, mi je pisal, da prebiva v obsegu 12 km več kot 20.000 prebivalcev. Ako nam bode ljubi Bog poslal potrebnih sredstev v osebah in drugih pomočnikih, bomo zasedli celo pokrajino. In ako bo naše delo, kakor se kaže, uspevalo, bomo v malo letih imeli mnogo krščanskih občin. — Kakor poročajo iz Baudouinville, so z našima dvema semeniščnoma zelo zadovoljni. Meseca vinotoka se jima pridružita še druga dva. Naročil sem, da naj sezidajo poleg hiše patrov duhovno semenišče v Baudouinville. Kakor je iz načrta razvidno, bi se lahko v njem vzgojevalo dvajset semeniščanov. Odkraja bo le en del opremljen, tako da se bo lahko sprejelo sedem gojencev. Sicer še nimam za to podjetje potrebnega denarja, ali upam, da bo že Bog poskrbel."

O. Biehler, D. J., piše z dne 11. prosinca 1911 iz Empandeni:

"Naš božič je imel prazniško lice. Okoli 400 otrok je prišlo iz različnih mojih postaj skupaj, da so skupno s kristjani v Empandeni prisostvovali polnočni maši in sprejeli sveto obhajilo. Deklice so to noč prebile v dvorani sester, dečki pa v krmi. Mogoče bo kdo mislil, da je hudo krotiti to divjo trumo. Temu pa ni tako. Samo ena beseda zadostuje, da molčijo. Posebna redkost na božični praznik v tem letu je bila prva gledališka predstava v Empandeni. Predstavljalje so se razne okoliščine iz rojstva Zveličarjevega. Kar je pri predstavi posebno ugajalo, je bila krasna razdelitev. Vsaka šola je dobila namreč posebno dejanje, tako da so izkušali drug drugega prekositi. Krasen uspeh! Tudi duhovni napredek je v posameznih postajah stanovit. Od meseca vinotoka je bilo krščencev že 146 več. Kar gotovo naše dobrotnike posebno veseli, je veliko in plodonosno delovanje, katero podpirajo. Različne šole v Empandeni štejejo gotovo 1000 otrok. Po minulem deževnem času bom uredil četrto šolo s kapelico. Takoj bom to pač težko dovršil."

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Rim, 26. sušca. Danes je doletela glavno voditeljico posebna sreča, da je bila sprejeta v posebni avdijenci pri sv. očetu. Avdijenca je trajala od 3/4 11 do 11. ure 10 minut. Sveti oče je bil prav ljubezljiv in dober in je uslišal vse prošnje, katere mu je predložila glavna voditeljica v svojem in tudi v imenu drugih. Sprejel je tudi izkaz darov za leto 1910.; veselil se je nad prirastkom darov, kakor je iz njega razvidno. Naša glavna voditeljica mu je pripovedovala tudi o nameravani ustanovitvi misijonske šole v Tridentu, kar je Njega svetost zelo razveselilo. Nazadnje je smela grofica Ledóchowska svetemu očetu predstaviti veliko dobrotnico našega delovanja, gospico Delfino Zoller, ki se je skupno s svojo prijateljico gospico Elizabeto Kratz, predstojnico v zavodu Kratz-Zoller, ne daleč od Kolina, posvetila afriškimi misijonom. Sveti oče se je zelo razveselil novice, da

postane ta zavod „šola in vzgajališče pomnožnih misijonark za Afriko“. V znak svojega veselja je obema voditeljicama zavoda ustmeno in pismeno (napisal je lastnoročno pod svojo sliko nekaj besed) podelil svoj apostolski blagoslov. Enako milost je izkazal Njega visokost naši glavni voditeljici za urednika našega češkega „Odmeva“, preč. gospodu H r a b a č k u v Pragi, ki neumorno deluje in tudi mnogo doseže v prospeh našemu delovanju.

26. malega travna. Kakor vsako leto smo tudi danes obhajali v cerkvi S. Andrea delle Fratte pobožnost na čast Materi božji dobrega sveta. — Popoldne ob 5. uri je govoril znameniti in priljubljeni pridigar P. Zocchi, S. J., slavnostni govor, nato je podelil Nj. eminenca kardinal Cassetta, naš zaščitnik, pontifikalni blagoslov. Cerkev je bila do zadnjega kotička napolnjena.

3. malega srpana. Naša generalna voditeljica nas zapusti s svojo tajnico za več mesecev. Potovati hoče najprej v Bologno, Turin in Milan, odtod pa čez Trident na Dunaj in v Krakovo. Nadaljnji potni načrt je: Breslava, Poznanj, Berolin, Hanover, Kolin, Geistingen (tu bo bivala meseca julija), Mogunc (tu bo katoliški shod), Bingen, Monakovo in zadnja postaja je Maria Sorg, kamor dospe naša glavna voditeljica sredi avgusta.

Bralcem „Odmeva“, kakor tudi misijonarjem in črncem-kristjanom priporočamo to potovanje v molitev.

Podružnica na Dunaju. Nedelja, 26. sušca. Preč. kaplan Barth je imel vsled prošnje družbe misijonsko pridigo v cerkvi sv. Roka pred prav številno zbranim občinstvom.

Popoldne se je v popolnoma natlačeni dvorani „Jožefineja“ ponavljal otroški igrokaz „Kako se more zamorec belo oprati?“ Navdušeno so ploskale mlade gledalke. Enako se je ta igra še ponavljala 27. sušca v dvorani sijonskih sester v Grajski ulici.

Zavod Mehrerau. 25. sušca je predaval član Marijanske mladeniške kongregacije, ki je tudi član „Misijonske zveze“ o delovanju družbe. Dokaz njene gorečnosti naj se omeni, da je družba izročila lep ciborij za misijone.

Lisa na Poznanjskem. Preč. gospod vikar Stark je priredil 13. sušca nemško in 16. predavanje v poljskem jeziku s svetlopisom. S svojim trudom je dosegel prav lep uspeh: posrečilo se mu je, pridobiti za „Misijonsko zvezo za Afriko“ čez 830 sotrudnikov. — Da bi našel pač prav mnogo posnemovalcev.

Duševne prednosti

za pospeševalce in dobrotnike družbe sv. Petra Klaverja.

Deležni so :

1. vsega zasluženja in vseh molitev misijonarjev v Afriki, katere podpira družba;
2. molitev izpreobrnjenih zamorcev in hvaležnosti mnogih zamorskih otrok, ki se krstijo v smrtni uri;
3. del in delovanja družbenikov v zavodu sv. Petra Klaverja;
4. Molitev, ki jih opravlja zanje vsak dan družba;
5. svete maše, ki se daruje tretjo nedeljo vsakega meseca v njihov namen, sv. obhajila, ki ga darujejo ta dan vsi vodje zavoda zanje;
6. po smrti sv. maše, ki se služi tretji petek vsakega meseca za njihov dušni mir in istotako sv. obhajila, ki ga darujejo vsi udje zavoda v ta namen;
7. svete maše, ki se daruje vsako leto meseca listopada za umrle podpornike in dobrotnike.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca malega srpana.

Dne 3. malega srpana, na praznik sv. Krvi Jezusove.

Dne 25. malega srpana, na praznik sv. apostola Jakoba.

Pogoji: Vreden prejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo za žive in mrtve ude.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.